

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/280/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1412200819
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2012:1412200819.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: E. J. I., I..W..V.., IČO: XX XX XX XX, Ú. B.. Č.. X, D., zast. advokátom: Mgr. Tomáš Kušnír s.r.o., IČO: 36 613 843, Údernická ul. č. 5, Bratislava, proti odporcovi: D. S. D., nar. XX.XX.XXXX, naposledy prechodne bytom I. Z. Č.. XXX/XX do 01.09.2007, D., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: U. na V. V. I. H., IČO: XX XXX XXX, C. B.. Č.. XX, N., zast. advokátom: JUDr. Ambróz Motyka, Námestie SNP č. 7, Stropkov, o zaplatenie istiny 52,88 eur s príslušenstvom, na odvolanie na vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 25. júna 2012, č. k. 11C 39/2012-36, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e** .

Návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania **z a m i e t a** .

Vedľajší účastník je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 19,12 eur k rukám právneho zástupcu navrhovateľa, do troch dní.

o d ť o v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením zastavil konanie, odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal a navrhovateľovi vrátil súdny poplatok vo výške 9,87 eur, prostredníctvom Daňového úradu Bratislava. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 96 O.s.p. a vecne späťvzatím návrhu navrhovateľom, z dôvodu ktorého konanie vo veci samej zastavil s tým, že nesúhlas odporcu by bol neúčinný, nakoľko k späťvzatiu došlo pred začatím pojednávania. Rozhodnutie o trovách konania odporcu odôvodnil právne ust. § 146 ods. 2 veta prvá a ust. § 151 O.s.p. a vecne tým, že v súlade s uvedenými zákonnými ustanoveniami, by odporca mal právo na náhradu trov konania, nakoľko si však právo na náhradu trov neuplatnil, súd mu trovy konania nepriznal. Rozhodnutie o trovách konania uplatnených vedľajším účastníkom na strane odporcu za 1 úkon právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia, režijný paušál a DPH v sume 29,08 eur, odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a vecne tým, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu ním uplatnených trov nepriznal, nakoľko zohľadnil konkrétne okolnosti prejednávanej veci a jeho postup v konaní s tým, že vedľajšiemu účastníkovi bol návrh na začatie konania doručený spolu s podaním, ktorým navrhovateľ zobral svoj návrh späť, proti ktorému by bol nesúhlas odporcu právne neúčinný, keďže k späťvzatiu návrhu došlo pred prvým pojednávaním a preto trovy konania uplatnené vedľajším účastníkom za účelne vynaložené nepovažoval. Súd prvého stupňa ďalej poukázal na to, že predpokladom zápisu U. (vedľajšieho účastníka) do zoznamu, je okrem iného aj aktívne pôsobenie U. v oblasti ochrany spotrebiteľov po dobu najmenej dvoch rokov a z jeho oprávnení vyplýva požiadavka, aby bolo spôsobilé bez toho, aby bolo právne zastúpené advokátom, poskytovať aktívnu pomoc spotrebiteľovi, vrátane kvalifikovanej právnej pomoci, čo však neznamená, že sa U. nemôže dať advokátom zastúpiť, avšak náhradu trov za takéto zastúpenie v prípade subjektu, ktorý vznikol práve z dôvodu, aby spotrebiteľa ako účastníka konania mohol zastupovať, nie je možné považovať za účelne vynaložené náklady pre účely náhrady trov konania v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. Vrátenie súdneho poplatku navrhovateľovi odôvodnil právne ust. § 11 ods. 4 zák. č. 71/1992 Zb. o

súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a vecne tým, že navrhovateľovi vrátil súdny poplatok zaplatený za návrh, krátený o 6,63 eur.

Proti tomuto uzneseniu v časti výroku, ktorým súd prvého stupňa rozhodol o trovách konania vedľajšieho účastníka podľa § 142 ods. 1 O.s.p. podal v zákonnej lehote odvolanie vedľajší účastník z dôvodu, že uznesenie v jeho napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a z nesprávnych skutkových zistení. Vedľajší účastník uviedol, že nemožno mať žiadne ilúzie o ušľachtilých pohnútkach navrhovateľa vo vzťahu k späťvzatiu návrhu, keďže navrhovateľ pragmaticky, v snahe nenavyšovať vo svoj neprospech trovy konania a zachrániť podstatnú časť zaplateného súdneho poplatku, berie svoje návrhy späť na súdoch, kde U. vstupuje do spotrebiteľských konaní a celoplošne ignoruje premlčaciu lehotu Občianskeho zákonníka, podáva žaloby v premlčaných právnych veciach a pri námietkach premlčania, vznesených vedľajším účastníkom, ojedinele aj žalovaným subjektom, sa dožaduje aplikácie obchodného kódexu na stanovenie dĺžky premlčacích lehôt, prípadne poukazuje na dohodnuté desaťročné premlčacie lehoty, ktoré v spotrebiteľskom práve nie je možné akceptovať. Vedľajší účastník navrhol uznesenie v napadnutej časti zmeniť a priznať mu náhradu trov celého konania v sume 29,08 eur (prvostupňové konanie) a odvolacieho konania v sume 19,12 eur s poukazom na skutočnosť, že súd mal na rozhodnutie o náhrade trov aplikovať ust. § 146 ods. 2 O.s.p. a v prípade, ak sa odvolací súd nestotožní s jeho právnou argumentáciou, navrhol konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. prerušiť a požiadať Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o týchto prejudiciálnych otázkach: 1. Či pod právom na súdnu ochranu podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a pod právom na zabezpečenie hospodárskych záujmov spotrebiteľov a pod podporou Združení na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa rozumie aj právo na náhradu trov súdneho konania, 2. a) Či sa má čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie vykladať tak, že Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov patrí náhrada trov konania ako vedľajšiemu účastníkovi na strane spotrebiteľa za úspešné vedenie súdneho sporu, ak zmyslom a cieľom ochrany spotrebiteľa bolo zbaviť spotrebiteľa záväzku z neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo záväzku po použití nekalej obchodnej praktiky podľa Smernice EP a Rady 2005/29/ES z 11. 5. 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, b), ak je odpoveď na otázku podľa tohto odseku tak, že Združeniu patrí náhrada trov v súdnom konaní, či možno toto právo nepriznať len z dôvodu, že sa z dôvodu hospodárnosti konania argumentovalo a následne aj rozhodlo na základe inštitútu premlčania, alebo sa rozhodlo o späťvzatií žaloby žalobcom po námietke premlčania vznesenej v konaní U., 3. Či je porušené základné právo spotrebiteľa a Združení na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ak súd neprizná právo na náhradu trov konania spotrebiteľovi alebo Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov napriek ich úspechu v súdnom konaní a nevyporiada sa s odlišnými súdnymi rozhodnutiami v obdobných veciach, ktoré boli súdu predložené, a ktoré sú zjavne odlišne odôvodnené, 4. Či právna úprava podľa § 142 až § 151 slovenského občianskeho súdneho poriadku odporuje právu Európskej únie, ak neumožňuje Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov priznať plnú náhradu trov konania, napriek dosiahnutému úspechu v konaní, keď na druhej strane dodávateľovi náhradu trov konania priznať umožňuje, 5. Či čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a články 38 a 47 Charty základných práv Európskej únie treba vykladať tak, že bránia takej aplikácii vnútroštátneho procesného práva, ktorá označuje právne zastúpenie U. na V. U. I. za neúčelné napriek tomu, že po vstupe U. do konania dodávateľ zbral žalobu späť. Poukázal na skutočnosť, že Krajský súd Prešov vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi rozhodol v konaniach vedených pod sp. zn. 2Co/16/2012, 18Co/16/2012, 19Co/18/2012, 7Co/31/2012, 17Co/63/2012, 8Co/22/2012, 5Co/63/2012, 12Co/9/2012, 6Co/16/2012, 1Co/8/2012, 3Co/40/2012, 11Co/37/2012, v konaniach vedených na Krajskom súde Košice pod sp. zn. 1Co/367/2011, 5Co/102/2012, 9Co/33/2012, 9Co/59/2012, 5Co/85/2012 a v konaniach vedených na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 17Co 87/2012, 15Co 92/2012, 41Cob/99/2012 tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania priznal. Vo svojom odvolaní ďalej vedľajší účastník uviedol, že pokiaľ by sa v praxi presadil názor popierajúci vedľajšiemu účastníkovi právo na právneho zástupcu vzhľadom na predmet jeho činnosti, potom by bolo problematické zastupovanie advokátmi napríklad sudcov, prokurátorov, advokátov, ministrov spravodlivosti, predsedov vlád, ktorí sú právnikmi, čo by bolo v evidentnom rozpore s platným právom, ale aj s každodennou realitou. Nesúhlasil s názorom vysloveným v odôvodnení napadnutého uznesenia, že vedľajšiemu účastníkovi bol návrh na začatie konania doručený spolu so späťvzatiím, z dôvodu ktorého sa od odporcu nevyžadoval žiaden úkon, aby sa konanie skončilo zastavením s tým,

že podľa názoru vedľajšieho účastníka je namieste otázka, z akého dôvodu súd nedoručil vedľajšiemu účastníkovi, napriek jeho opakovaným žiadostiam návrh na začatie konania a jeho prílohy v primeranej lehote, aby sa vedľajší účastník mohol vo veci relevantne vyjadriť. Poukázal na skutočnosť že z návrhu na začatie konania vyplýva, že žalobou uplatňovaná pohľadávka je premlčaná a preto by vedľajší účastník vzniesol námietku premlčania a navrhovateľ, ako to robí v stovkách iných vecí, by svoj návrh omnoho skôr vzal späť.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka uviedol, že navrhuje uznesenie prvostupňového súdu v napadnutej časti potvrdiť z dôvodu jeho vecnej správnosti a zároveň si uplatnil trovy, ktoré mu vznikli v odvolacom konaní. Poukázal na skutočnosť, že cieľom U. na V. V. I. H. je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zákona o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods. 5 zákona číslo 250/2007 Z.z.), zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov z pozície vedľajšieho účastníka (§ 93 ods. 2 O.s.p.) s tým, že v právnom zastúpení vedľajšieho účastníka nevidí žiadny význam, nakoľko samotnou úlohou Združenia je ochrana spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch a preto spochybňuje nutnosť a účelnosť vynaloženia trov právneho zastúpenia vedľajším účastníkom. Vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľ ďalej uviedol, že v danom prípade nie je možné prijať záver, že právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j., že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu a ktoré by nemohlo uskutočniť samotné U. bez právneho zastúpenia. Navrhovateľ poukázal na to, že z aktívnej činnosti združenia je zrejmé, že disponuje rozsiahlymi znalosťami a vedomosťami o danej problematike, ktorou sa ako špecifickou zaoberá a je inštitúciou spôsobilou účinne ochraňovať práva spotrebiteľa v súdnom konaní a preto, ak sa združenie rozhodne využiť pre zastupovanie v konaniach pomoc advokáta (splnomocnilo na zastupovanie v tisíckach sporov, do ktorých hromadne vstupuje), musí trovy právneho zastúpenia znášať z vlastných prostriedkov, nakoľko v opačnom prípade jeho konanie vytvára dojem účelovosti, na čo poukázal aj Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí sp. zn. 5Co 26/2012 a v rozhodnutí pod sp. zn. 3Cob/259/2011, v ktorom uviedol, že s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu a to najmä na tú skutočnosť, že vedľajší účastník vstupuje do konania ako procesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu (bez toho, aby sa so žalovaným kontaktoval), a splnomocnil právneho zástupcu z radov advokátov, hoci zo samotnej podstaty vedľajšieho účastníka vyplýva, že musí byť schopný konať v mene toho, na strane koho vstupuje do konania, nepovažoval jeho trovy za účelne vynaložené. Navrhovateľ poukázal vo svojom vyjadrení ďalej na to, že účelom právneho zastúpenia je predovšetkým zastupovanie záujmov svojho klienta, avšak v danom prípade je možné konštatovať, že právne zastúpenie vedľajšieho účastníka je nadbytočné, účelové a neehospodárne, keďže U.Ž. so samo prezentuje ako inštitúcia spôsobilá na ochranu spotrebiteľa aj v rámci súdneho konania a skutočnosť, že U. samo bez právneho zastúpenia vystupuje na strane navrhovateľa spolu s občanmi Slovenskej republiky vo viacerých sporoch na ochranu spotrebiteľov, prípadne občanov Slovenskej republiky v týchto sporoch samo zastupuje, potvrdzuje, že právne zastúpenie vedľajšieho účastníka v predmetnom spore je neehospodárne a preto konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a jeho neehospodárnosti a na túto skutočnosť je povinný súd prihliadať a reflektovať použitím ustanovenia § 150 O.s.p. a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať. Navrhovateľ poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 13Co/150/2012, sp. zn. 16 Co/100/2012, sp. zn. 17Co/91/2012, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 13Co/35/2012, 13Co/36/2012, 13Co/40/2012, v ktorých bol vyslovený obdobný právny záver k otázke vedľajším účastníkom (Združením na ochranu občana spotrebiteľa HOOS) uplatňovaných trov konania. K návrhu vedľajšieho účastníka na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie navrhovateľ uviedol, že tento návrh nie je dôvodný a nespĺňa podmienky prejudiciálneho konania vzhľadom k tomu, že v každom jednotlivom prípade je nevyhnutné posudzovať účelnosť vynaložených trov konania a v zmysle práva Európskej únie je z prejudiciálneho konania, vylúčené vnútroštátne právo členských štátov a preto Súdny dvor Európskej únie v žiadnom prípade nemôže vykladať vnútroštátne právo alebo posudzovať jeho platnosť, a to ani v prípade, ak by bolo v rozpore s právom Európskej únie, nakoľko preskúmaním vnútroštátneho práva by prekročil svoje právomoci. Navrhovateľ mal z uvedeného dôvodu za to, že priznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi je výlučne v kompetencii vnútroštátneho súdu a skutočnosť, že vedľajší účastník sa na jednej strane prezentuje ako organizácia na ochranu spotrebiteľov, na druhej strane však jeho urputnú snahu o predloženie prejudiciálnych otázok na Súdny dvor Európskej únie ohľadom nároku Združenia na ochranu spotrebiteľa na náhradu trov konania, navodzuje dojem ochrany svojich záujmov, z dôvodu ktorého návrh

vedľajšieho účastníka na predloženie prejudiciálnej otázky považuje za nedôvodný, účelový, nakoľko prisúdenie náhrady trov konania patrí jednoznačne do právomoci vnútroštátneho súdu.

Odvolačný súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti je vecne správne.

V posudzovanej veci si navrhovateľ, na ktorého bola postúpená pohľadávka, ktorá je predmetom sporu z obchodnej spoločnosti Všeobecná úverová banka, a. s. uplatnil voči odporcovi nárok na zaplatenie istiny 52,88 eur s príslušenstvom.

Z obsahu spisu vyplýva, že U. na V. V. I. H., C. B.. Č.. XX, N. (ďalej iba „U.“), zastúpeného advokátom JUDr. Ambrózom Motykom, dňa 14.02.2012 súdu prvého stupňa oznámilo, že na strane odporcu vstupuje do konania ako vedľajší účastník a navrhovateľ svojim písomným podaním zo dňa 04.05.2012 zbral návrh na začatie konania v celom rozsahu späť, navrhol zastavenie konania a vrátenie súdneho poplatku.

Podľa § 93 ods. 2 O.s.p., ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Z dikcie citovaného ustanovenia vyplýva, že o možnosti vstupu do konania ako vedľajšieho účastníka takej právnickej osoby, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu (za ktorý sa podľa poznámka 10a považuje aj zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov), je účinné od 15.10.2008 a bolo zavedené do Občianskeho súdneho poriadku zákonom č. 384/2008 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Cieľom novej právnej úpravy podľa dôvodovej správy k tomuto zákonu, bolo umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu, ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby a združenia.

Právo spotrebiteľov združovať sa spolu s inými spotrebiteľmi v združeniach a prostredníctvom týchto združení v súlade so zákonom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov, ako aj uplatňovať práva zo zodpovednosti voči osobám, ktoré spôsobili škodu na právach spotrebiteľov, vyplýva z § 3 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon o ochrane spotrebiteľa „). Takto založené združenie sa môže na súde podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania, aby odstránil protiprávny stav, rovnako ako sám spotrebiteľ. Práva spotrebiteľov teda môže združenie chrániť tým, že sám podá návrh na súd proti porušiteľovi práva, môže podľa § 26 ods. 5 O. s. p. zastupovať účastníka na základe plnomocenstva, alebo môže vstúpiť do konania ako vedľajší účastník podľa § 93 ods. 2 O.s.p.

Občiansky súdny poriadok v ust. § 93 ods. 4 výslovne stanovuje, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Z uvedeného je možné vyvodiť záver, že vedľajšiemu účastníkovi môže byť priznaná aj náhrada trov konania, ale len v tých prípadoch, kedy právo na náhradu trov konania vznikne účastníkovi, ktorého v konaní vedľajší účastník podporoval.

Článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky priznáva každému právo na právnu pomoc konaní pred súdmi. Pod pojem „každý“ spadá aj vedľajší účastník konania. Vedľajší účastník nie vylúčený z voľby, akým spôsobom toto základné právo (na právnu pomoc v konaní pred súdmi) uplatní, ale musí počítať s tým, že vo vzťahu k nemu bude súd skúmať, či trovy konania boli účelne vynaložené a či je dôvod na priznanie náhrady trov proti neúspešnému účastníkovi.

Ak je cieľom združení na ochranu spotrebiteľa presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov a právom spotrebiteľa chrániť a presadzovať svoje oprávnené záujmy aj prostredníctvom združení na ochranu spotrebiteľov, musí sa súd, ak sa združenie na ochranu spotrebiteľa zúčastní konania ako zástupca účastníka alebo vedľajší účastník na strane spotrebiteľa zaoberať tým, či takéto trovy boli účelne vynaložené na ochranu oprávnených záujmov spotrebiteľa. Paušálny vstup U. na ochranu občana spotrebiteľa H. do všetkých konaní, v ktorých vystupujú ako navrhovatelia týmto združením označené subjekty bez ohľadu na stav konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť úkonov vedľajšieho účastníka, nepovažuje odvolací súd za dôkaz o vôli zdrużenia naplniť cieľ stanovený v paragrafe 2 ods. 1 Stanov

U. na V. V. I. H.. Paušálny vstup tohto združenia do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania, najmä keď sa združenie dalo zastúpiť advokátom, navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia.

Z uvedeného vyplýva, že odporca tohto konania nielen ako spotrebiteľ nepožiadala vedľajšieho účastníka na svoju ochranu v tomto spore, keď dokonca o tom, že v konaní na jeho strane vystupuje vedľajší účastník, resp. o konaní ako takom nemá žiadnu vedomosť, pričom je nutné zdôrazniť, že vedľajší účastník vstúpil do konania ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu, bez toho, aby sa vôbec s odporcom kontaktoval a zároveň splnomocnil právneho zástupcu z radov advokátov, hoci zo samotnej podstaty vedľajšieho účastníctva vyplýva, že musí byť schopný konať v mene toho, na strane koho do konania vstupuje.

Podľa § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

Ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca (§ 146 ods. 2 O.s.p.).

Zákonné ustanovenia § 96 ods. 1, 2 O.s.p. rešpektujú žalobcu ako dominus litis. Späťvzatie návrhu na začatie konania je procesný úkon žalobcu voči súdu, ktorým prejavuje vôľu, aby sa ďalej nekonalo a o veci meritórne nerozhodlo. Vo vzťahu k žalobcovi nie je súd oprávnený skúmať, aké dôvody ho viedli k takémuto dispozitívnemu úkonu, keďže v prípade späťvzatia návrhu je povinnosťou súdu skúmať iba to, či má žalovaný vážne dôvody nesúhlasit' so späťvzatím v dôsledku ktorého, v prípade zastavenia konania, by mohol utrpieť nejakú ujmu alebo byť ukrátený na svojich právach. Otázku, či a ktorý účastník konania zavinil jeho zastavenie, otázku dôvodnosti podaného návrhu na začatie konania môže súd posudzovať čisto z procesného hľadiska a nie podľa hmotného práva, nakoľko by išlo o posúdenie dôvodnosti nároku vo veci samej a i po zastavení konania, by súd ďalej mal skúmať dôvodnosť nároku vo veci samej.

V prípade zastavenia konania z dôvodu späťvzatia návrhu skúma súd iba to, či ku dňu podania návrhu bol tento podaný dôvodne, rozhodujúci je teda stav, ktorý je tu v deň podania návrhu, všeobecne je teda možné uviesť, že aplikácia ust. § 146 ods. 2 veta druhá prichádza do úvahy ako dôsledok správania odporcu po tom, čo bol podaný návrh na začatie konania a toto správanie odporcu bolo dôvodom späťvzatia návrhu. Súd nie je povinný skúmať dôvod späťvzatia návrhu a ak tento nie je zrejmý zo samotného späťvzatia alebo z verbálneho prejavu účastníka konania, o náhrade trov rozhodne podľa ust. § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. Je síce pravdou, že z procesného hľadiska zastavenie konania zavinil vždy ten účastník, ktorý zobral návrh na začatie konania späť, avšak bez ďalších súvislostí tento výklad by mohol mať za následok absurdné závery pre rozhodnutie o náhrade o trovách konania. Vnútorná pohnútka navrhovateľa vedúca k späťvzatiu žaloby nezbavuje procesnej zodpovednosti navrhovateľa na zastavení konania. Pokiaľ dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách (na strane žalujúcej i žalovanej) a definitívne ju vyriešiť v rámci právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 146 ods. 2 O.s.p. Nie je pritom vylúčené, aby súd súčasne dospel i k záveru, že sú splnené predpoklady na aplikáciu ustanovenia § 150 O.s.p. (nepriзнание náhrady trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa). O náhrade trov konania pri späťvzati žaloby (v sporovom konaní) súd preto vždy rozhoduje podľa ustanovenia §146 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 150 O.s.p.

Predpokladom aplikácie ust. § 146 ods. 2 O. s. p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania je (okrem iného), dôvodne podaný návrh na začatie konania. V posudzovanej veci sa navrhovateľ návrhom zo dňa 27. 1. 2012 voči odporcovi domáhal zaplataenia istiny 52, 88 Eur s príslušenstvom, ako i náhrady trov konania. Navrhovateľ zobral návrh na začatie konania späť v celom rozsahu a navrhol konania zastaviť a preto procesne zastavenie konania zavinil.

V prípade, ak je zastavenie konania zavinené účastníkom, súd prizná ostatným účastníkom (druhej strane) náhradu trov konania, ktoré v konaní účelne vynaložili na uplatňovanie alebo bránenie svojho práva.

V posudzovanej veci však odporcovi v tomto konaní žiadne trovy nevznikli, keďže mu nebol doručený návrh na začatie konania, ani platobný rozkaz (t. j. o prebiehajúcom konaní, resp. jeho existencii nemá žiadnu vedomosť) a po späťvzati návrhu na začatie konania, bolo toto konanie zastavené.

Vzhľadom na to, že vedľajší účastník vystupoval na strane odporcu a k zastaveniu konania došlo z dôvodu zavinenia navrhovateľa, nakoľko tento vzal späť návrh na začatie konania, bol by navrhovateľ povinný uhradiť trovy konania odporcovi a pretože vedľajší účastník zdieľa osud účastníka na strane, ktorého vystupuje, mal by vedľajší účastník právo na náhradu trov konania.

Vedľajší účastník bol zastúpený advokátom a uplatnil si trovy konania, ktoré pozostávali z odmeny za prevzatie a prípravu zastúpenia podľa § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z. a preto odvolací súd skúmal, či trovy konania vyčíslené a uplatňované vedľajším účastníkom v prvostupňovom konaní boli účelne vynaložené.

Trovy vynaložené účastníkom konania v spore (a platí to aj pre vedľajšieho účastníka), musia byť v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania a ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatneného nároku, alebo ako v danom prípade, procesná obrana proti takémuto tvrdenému nároku. V tomto konaní nie je možné považovať trovy vynaložené vedľajším účastníkom, presnejšie vyčíslené vedľajším účastníkom za účelné, lebo tieto trovy neboli v príčinnej súvislosti s procesným postojom odporcu, respektíve vedľajšieho účastníka k predmetu konania.

Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc je možné vyvodit' z článku 47 Ústavy Slovenskej republiky a v podstate znamená, že trovy právneho zastúpenia treba možno považovať za účelne vynaložené trovy. Každý má právo na to, aby bol zastúpený advokátom. Trovy potrebné na účelné uplatňovanie alebo obranu práva sa nemôžu posudzovať ako celok a aj keď účastník má právo na náhradu trov konania, pretože mal plný úspech, každý úkon alebo každé platenie trov treba posudzovať samostatne. To platí ako na trovy, ktoré boli označené ako nevyhnutné, i pre trovy právnej pomoci. Nárok na náhradu trov právneho zastúpenia však nemožno priznať, ak sa určité procesné podanie nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, procesne významných skutočností a to platí aj na podania advokáta, ktoré neobsahujú žiadne skutočnosti, vzťahujúce sa na predmet sporu, na skutočnosti, ktoré zostali medzi účastníkmi konania sporné a treba ich dokazovať, a sú významné pre posúdenie veci samej, keď v posudzovanej veci jediným úkonom vedľajšieho účastníka, bolo jeho oznámenie o jeho vstupe do konania a ďalším úkonom vyčíslenie trov, ktoré mu podľa jeho názoru týmto vstupom do konania vznikli.

K úvahám odvolateľa, že jeho vstup do konania spôsobil (ako aj v iných obdobných právnych veciach) späťvzatie návrhu navrhovateľa, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že táto úvaha vedľajšieho účastníka, je čisto iluzórnou predstavou, a vyplýva z nej iba to, že vedľajší účastník nemá vôbec vedomosť o tom (t. j. s obsahom spisu nie je vôbec oboznámený), že navrhovateľ sa až z doručeného odvolania vedľajšieho účastníka proti napadnutému uzneseniu dozvedel, že v konaní na strane odporcu vôbec vystupuje.

Zároveň je nutné však uviesť, že aj presvedčenie vedľajšieho účastníka, prezentované v jeho odvolaní v tejto právnej veci, ale aj v obdobných sporoch, ako je odvolaciemu súdu už z jeho rozhodovacej činnosti známe, týkajúce sa tvrdenia, že jeho vstup do konaní, v ktorých si navrhovateľ uplatňuje svoje premlčané pohľadávky a nerešpektuje premlčacie lehoty podľa Občianskeho zákonníka, je zavádzajúce, nakoľko podať návrh na súd je rýdzo dispozitívnym právom navrhovateľa toho - ktorého konania a týmto návrhom je až súd povinný sa v konaní vysporiadať a o ňom rozhodnúť, pričom vedľajší účastník opomína, že na premlčanie je povinný súd prihliadať až po námietke vznesenej odporcom (vedľajším účastníkom) a túto vo svojom rozhodnutí aj posúdiť, pričom v prejednávanej veci vedľajší účastník nielen námietku

premlčania nevzniesol, ale najmä vo veci ani nezačal prvostupňový súd konať, keďže k späťvzatiu návrhu navrhovateľom došlo pred prvým pojednávaním.

Podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Vedľajší účastník vo svojom odvolaní zároveň navrhol konanie prerušiť v zmysle citovaného zákonného ustanovenia za účelom rozhodnutia o prejudiciálnych otázkach, špecifikovaných v odvolaní vedľajšieho účastníka.

Odvolačný súd návrh vedľajšieho na prerušenie konania v zmysle citovaného zákonného ustanovenia zamietol z dôvodu, že cieľom prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom EÚ podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ je zabezpečiť jednotný výklad a aplikáciu komunitárneho práva a nie riešenie konkrétnych sporov, ktoré sú v kompetencii vnútroštátnych súdov a ani posudzovanie súladu vnútroštátneho práva s právom komunitárnym (Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 155/2011).

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolačný súd dospel k záveru, rozhodnutie súdu prvého stupňa, napadnuté vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka je vecne správne, nakoľko navrhovateľ procesne zaviniť zastavenie konania a preto odporcovi vzniklo právo na ich náhradu. Odporcovi však, ako už odvolací súd uviedol vyššie, v konaní žiadne trovy nevznikli a trovy uplatnené vedľajším účastníkom neboli účelne vynaloženými trovami, nakoľko úkony, za ktoré si v konaní uplatnil právo na ich náhradu, neboli nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. vedľajší účastník neposkytol odporcovi žiadne služby, ktorých vykonanie by malo akýkoľvek vplyv na rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný a uplatnil si právo na náhradu trov (§ 151 ods. 1 O. s. p.) priznal odmenu za jeden úkon právnej služby - odvolanie á 9,16 eur (1/2 úkonu právnej služby za podané odvolanie), 1 x 9, 16 eur, režijný paušál, DPH, spolu v sume 19,12 eur.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.